

Prelatovo pismo (februar 2014)

Ob obletnici – 14. februarja – prelat govori o ljubezni don Álvара do svetega križa.

“Zatecimo se k njegovemu posredovanju,” pravi, “da bomo znali ostati močni v težavah in zaprekah.”

15. Feb. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko je bil objavljen datum beatifikacije predragega don Álvара,

ki bo 27. septembra, smo začeli *odštevati* dneve pred tem dogodkom. To je božji dar, ki bo duhovno obogatil Cerkev, Delo in vsakogar od nas. Zato se ob tem, ko se naša hvaležnost dviga v nebo, vsak posebej skušajmo truditi, da bi s kar največjo vsakodnevno zvestobo sledili klicu k svetosti, ki ga je oznanjal Jezus Kristus; da bomo hodili po stezi posvečevanja v vsakdanjem življenju, ki jo je sveti Jožefmarija odprl s svojih junaškim odgovorom na božjo milost, in ki so jo don Álvaro ter mnogi drugi verniki Prelature že prehodili v popolnem sozvočju s temi nauki.

Cerkev, ki je razglasila, da je don Álvaro do junaške mere živel krščanske kreposti, pravi, da »je v polnosti, zgledno in celovito utelešal (...) duha Opus Dei, ki kliče kristjane k iskanju polnosti ljubezni do Boga in do bližnjega v običajnih opravilih, ki sestavljajo dneve našega

življenja.«[1] Zato vam ob stoletnici njegovega rojstva, 11. marca, predlagam, da pozorno upremo svoj pogled v lik tega *dobrega in zvestega služabnika*[2], kateremu je Gospod po odhodu svetega Jožefmarija v nebesa zaupal vodstvo Prelature Opus Dei. Ravnajmo z gorečnostjo, da bi bolje spoznali njegov odgovor na krščansko poklicanost ter ga skušajmo posnemati v svojem vsakdanjiku: premišljujmo njegove spise, učimo se od njegovega odgovora na milost, tako da prosimo za njegovo posredovanje, da bi brez pomanjkljivosti utelešali duhá Dela.

Za vernike Opus Dei, za sodelavce in za vse tiste, ki se želijo posvečevati v skladu s tem duhom, nam nenehna drža don Álvaro na zelo konkreten način kaže, kako slediti Jezusu Kristusu, edinemu Učitelju in Zgledu vse popolnosti. Kaže nam tudi, kako naj mu sledimo *po uradni poti*, kakor je včasih dejal s svojo značilno dobro

voljo, torej da kar najbolje
ponotranjimo tega duha hoje s
Kristusom, ki nam ga je sveti
Jožefmarija posredoval po božji volji.

Ta mesec se poleg Jezusovega
darovanja v templju in Marijinega
očiščevanja vživimo tudi v praznik,
ki bo 14. februarja, v katerem na
poseben način sije enotnost Dela. Ta
dan bomo – kakor vemo – obhajali
obletnico začetka delovanja Opus Dei
med ženskami ter – nekaj let kasneje
– ustanovitve Duhovniške družbe
svetega Križa. Kakor je določil Sveti
sedež, ga v Prelaturi praznujemo kot
Marijin praznik: *Mater Pulchræ
Dilectionis*, Mati čiste ljubezni[3].

V listini o posvetitvi nekega oltarja iz
leta 1972 je sveti Jožefmarija zapisal,
da ga je posvetil ***v čast in slavo
našega Gospoda Jezusa Kristusa,
ki je hotel svoje Delo okronati s
svetim znamenjem križa. To je
storil v enem od centrov mojih***

hčera, na obletnico njihove ustanovitve. V tem sem videl novo božje naročilo glede enotnosti naše Družine, ko sem ugotovil, da bi bilo potrebno posvetiti duhovnike, ki bodo služili obema deloma Opus Dei[4].

V presveti Mariji imamo dovršen zgled človeka, ki se je v vsem svojem življenju popolnoma poistovetil z božjo voljo. To vidimo predvsem v trenutku, ko je prejela oznanilo, da bo postala božja Mati, ter v njeni vztrajnosti, polni srčnosti, vere, upanja in ljubezni pod križem, na katerem je za naše odrešenje umrl njen Sin. Sveti Oče piše: **Govorjenje o veri pogosto vključuje tudi govor o bolečih preizkušnjah. A prav v tem sveti Pavel vidi prepričljivo oznanjevanje evangelija, ker se v slabosti in trpljenju javlja in razkriva božja moč, ki presega našo slabotnost in naše trpljenje.** [5]

Sveti Jožefmarija nas je vabil, naj premišljujemo, ***do kolikšne mere smo prijatelji Kristusovega križa, tega križa, s katerim je Jezus hotel okronati svoje Delo (...). Hotel ga je kronati, kakor kralji svojo palačo okronajo na njeni najvišji točki: s križem. Hotel je vanj položiti svojo kraljevskost, da bi svet videl, da je Opus Dei delo Boga. Bil je štirinajsti februar. Začel sem mašo, ne da bi karkoli vedel, in ko sem jo končal, sem vedel, da Gospod hoče Duhovniško družbo svetega Križa, da Gospod hoče, da okronamo svojo nadnaravno zgradbo, da mora naša duhovna družina visoko postaviti to znamenje božje kraljevske.***[6]

Mislim, da je don Álvaro tako ravnal že, odkar je zaprosil za sprejem v Opus Dei. Pozneje je v teku let s svojo v ognju preizkušeno zvestobo božji milosti ter s svojo tesno povezanostjo z našim ustanoviteljem dan za dnem

rasel v ljubezni do svetega križa. Po njegovem odhodu v nebeško domovanje smo spoznali mnoge podrobnosti, v katerih se izraža njegova ljubezen do daritve, ki nas povezuje s Kristusovim križem. Predvsem od njegovega prihoda v Rim leta 1946 naprej je za precejšnje število let na njegova ramena – med mnogimi drugimi deli – padla naloga pridobivanja sredstev za gradnjo centralnega sedeža Opus Dei. To mu je povzročalo velike skrbi, in čeprav mu niso odvzele notranjega miru, so bile razlog za nenehno trpljenje: bolezen jeter, močne glavobole in druge težave, ki so nemalo vplivale na njegovo zdravje. Z njimi se je soočal brez pritoževanja, z nasmehom na ustnicah, srečen, ker jih je lahko izročil Gospodu za Cerkev in za razvoj Dela.

Spominjam se nekega dogodka, ko je imel zelo visoko vročino in je bil zaradi tega v postelji, vendar mu ni

preostalo nič drugega, kakor da je vstal in šel ven, da bi rešil nek nujen ekonomski problem, ki ga je lahko rešil samo on osebno. Ena od žensk, ki so skrbele za gospodinjstvo na centralnem sedežu Dela in je vedela, da je imel don Álvaro prejšnji dan vročino, je zvedela za ta dogodek in je dejala svetemu Jožefmariju: "Včeraj je imel visoko vročino." Naš ustanovitelj je očetovsko odgovoril: ***Tebe ne bi pustil iti, njega pa.*** Vedel je, da se do tolikšne mere lahko opre na tega svojega sina, ki ga je že pred mnogimi leti označil za *saxum* – skalo.

In kaj je bil globoki razlog za takšno ravnanje? V odloku o junaških krepostih beremo, da je »posvečanje božjega služabnika izpolnjevanju poslanstva, ki ga je prejel, temeljilo na globokem čutu božjega otroštva, ki ga je vodil, da si je prizadeval za poistovetenje s Kristusom v zaupni izročitvi božji volji, polni ljubezni do

Svetega Duha, nenehno zatopljeni v molitev, okrepljeni z evharistijo in nežno ljubeznijo do presvete Device Marije.«[7] Ta dokument Svetega sedeža v nadaljevanju potrjuje, da je don Álvaro »dokazal junaštvo v načinu, kako se je soočal z boleznimi, v katerih je videl Kristusov križ, ter z napadi, ki jih je trpel zaradi svoje zvestobe Cerkvi. Bil je človek globoke dobrote in ljubeznivosti, ki je dušam prinašal mir in vedrino. Nihče se ne spomni niti enega neprijaznega dejanja z njegove strani, nepotrpežljive geste v stiskah, kritične besede ali ugovarjanja zaradi kakšne težave: od Gospoda se je naučil odpuščati, moliti za preganjalce, razširiti svoje duhovniške roke, da bi vse sprejel z nasmehom in krščanskim razumevanjem«[8].

Papež Frančišek je pred nekaj tedni govoril, da **svetniki niso nadljudje in niso rojeni popolni. So kakor mi,**

kakor vsakdo izmed nas, so osebe, ki so, preden so dosegle nebeško slavo, živele normalno življenje z radostmi in bolečinami, napori in upanji. Toda kaj je spremenilo njihovo življenje? Ko so spoznali božjo ljubezen, so ji sledili brez pogojev in hinavščine z vsem srcem; svoja življenja so dali za služenje drugim, trpljenje in nasprotovanja so prenašali brez sovraštva ter so na zlo odgovarjali z dobrim, s širjenjem radosti in miru. To je življenje svetnikov: so ljudje, ki zaradi božje ljubezni v svojem življenju Bogu niso postavljali pogojev[9].

Te besede svetega očeta po mojem mnenju predstavljajo portret don Álvara. Obrnimo se – vztrajam – na njegovo posredovanje, da bomo znali ostati močni v težavah in stiskah, da bomo svoje zaupanje položili v našega Očeta Boga.

Poleg tega, da je bil *saxum*, opora svetemu Jožefmariju ob tolikih priložnostih, je don Álvaro s svojim načinom delovanja predvsem predstavljal trdno oporo za nadaljnje uresničevanje Dela. Ne le s svojim sodelovanjem pri vodenju Opus Dei ali s svojim prizadevanjem za ustrezno pravno obliko Dela kot osebne prelature, temveč v tem, da je vsem olajševal zvestobo duhu v najrazličnejših okoliščinah. Naš Oče je velikokrat ponavljal, da ga je don Álvaro, voden od Svetega Duha, pogosto spomnil na kakšno točko duha Opus Dei, katere se je sveti Jožefmarija želel dotakniti v kakšnem pogovoru: praksa bratskega opomina, potreba po tem, da z ljudmi, ki se srečujejo z nami, ravnamo kot oče ali mati, da dobrotljivo in vedro sprejmemo tiste, ki doživljajo kakšno stisko ali skrb ...

Včasih ga je celo prosil za kakšen predlog za poglobitev njegovega

osebnega odnosa z Bogom. Tako je naš Oče razlagal, ko je ob neki priložnosti odprl svojo dušo pred majhno skupino svojih otrok: ***Danes sem po zahvali za obhajilo prosil don Álvaro za kakšno razmišljanje o pobožnosti, ki bi me spodbudilo, da bi bolj ljubil Jezusa v tabernaklju. In spomnil me je, da je na nek način tam tudi Marija – nujno na nek način –, z Marijo pa tudi Jožef. Na nek neizrekljiv način sta tam: ne moreta se ločiti od svojega Sina***[10].

19. februarja ima don Álvaro god, in v spomin se mi vrača neka opazka našega Očeta. Prav na ta dan leta 1974, ko je govoril o tem svojem nadvse zvestem sinu, je rekel: ***Don Álvaro se dogaja nekaj zelo dobrega: njegov godovni zavetnik ni svetnik, temveč blaženi. Tako da, če on ne postane svet, potem ne vem, kako bomo to uredili ...*** [11]. Ta želja svetega Jožefmarija se bo

morda vsak čas izpolnila: če Bog hoče, bomo od te beatifikacije naprej lahko praznovali njegov god na dan, ki ga bo določil Sveti sedež, in takrat se ga bomo liturgično spominjali.

Zopet ponavljam, da nam premišljevanje o vsakdanjem odgovoru don Álvara lahko pomaga – še toliko bolj v prihodnjih mesecih – polagati svoje korake v stopinje svetega Jožefmarija; tako bomo bolj popolno posnemali Kristusa. Povzemam nekaj besed mojega predhodnika, ki nam bodo pomagale opraviti globoko in mirú polno osebno spraševanje vesti:

»Vsa leta svojega zemeljskega življenja je bil naš Oče kakor pretresen od Svetega Duha, tako na začetku, ko še ni mogel opaziti, kakor kasneje, ko se je že popolnoma zavedal delovanja Božjega Duha in je nanj junaško odgovoril (...). Trdil je, da je bilo od 2. oktobra 1928 naprej

edino, kar je moral narediti, le to, da se prepusti. To je lahko reči, a če pozorno pogledamo njegovo življenje, opazimo, da je ta *prepustiti se*, to *edino*, *ker je moral narediti*, od njega zahtevalo brezštevilne žrtve, zasmehovanja, nerazumevanja, osamljenost in obrekovanja pred in po ustanovitvi Dela.

Naredimo sklep, da se bomo tudi mi prepuščali Bogu na tak način (prim. *Rim* 8,14). Odgovor našega Očeta je bil v vsakem trenutku junaški, čeprav je s to svojo trditvijo zmanjšal njegov pomen. Poskušajmo ga posnemati, če ne kot velikani, pa vsaj kot dobri otroci. Naš Oče je bil velikan v svetosti; mi smo otroci, ki skušajo slediti korakom tako dobrega očeta, in moramo prav tako biti sveti.«[12]

Še naprej molímo za papeža, za njegove namene in njegove neposredne sodelavce. Na poseben

način priporočimo sadove konzistorija, ki bo potekal v drugem delu tega meseca, da bo prinesel veliko dobrega za Cerkev, svet in duše. Še naprej bodite tesno združeni tudi z mojimi nameni, ki jih je veliko, da bi se uresničevali tako, kakor hoče Bog. Čutim nujnost, da vam zastavim vprašanje: Kako in koliko molite za papeža Frančiška? Kako mu pomagata z velikodušnim duhom daritve? Ali pogosto živite tisti ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariám?*** – vsi, skupaj s Petrom, k Jezusu po Mariji.

Priporočite Bogu širitev Dela v nove dežele, od koder nas nenehno kličejo. Med potovanjem v Jeruzalem sem imel to veselje, da sem skupaj z vami vsemi lahko molil na Božjem grobu, na vrtu Getsemani, v baziliki Gospodovega rojstva ... Spomnil sem se na globoko veselje don Álvaro, ko je obiskal te kraje. Nekaj dni pozneje sem bil v Šri Lanki in Indiji.

Zahvalimo se Bogu in obnovimo svoj namen, da bomo sodelovali pri apostolski širitvi, vsak s svojega mesta z molitvijo in delom, ki ga spreminjamo v molitev, ter tako, da ljubimo vse duše, vse človeštvo: kako čudovita je naloga naše svete Matere Cerkve!

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2014

[1] Kongregacija za zadeve svetnikov, *Odlok o krepostih božjega služabnika Álvaro del Portilla*, Rim, 28. 6. 2012.

[2] *Mt* 25, 21.

[3] Prim. Kongregacija za bogočastje in disciplino zakramentov, *Odlok, s katerim se odobrava lastni koledar*

Osebne prelature Svetega križa in Opus Dei, Rim, 10. 11. 2012.

[4] Sveti Jožefmarija, Listina o posvetitvi oltarja, 21. 10. 1972.

[5] Papež Frančišek, okrožnica *Luč vere (Lumen fidei)*, 29. 6. 2013, št. 56.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 2. 11. 1958.

[7] Kongregacija za zadeve svetnikov, *Odlok o krepostih božjega služabnika Álvara del Portilla*, Rim, 28. 6. 2012.

[8] *Prav tam*.

[9] Papež Frančišek, besede ob molitvi Angelovega češčenja, 1. 11. 2013.

[10] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja. 3. 6. 1974.

[11] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja. 19. 2. 1974.

[12] Don Álvaro, Zapiski z meditacije,
9. 1. 1977.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-februar-2014/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-februar-2014/) (11. Avg. 2025)